

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

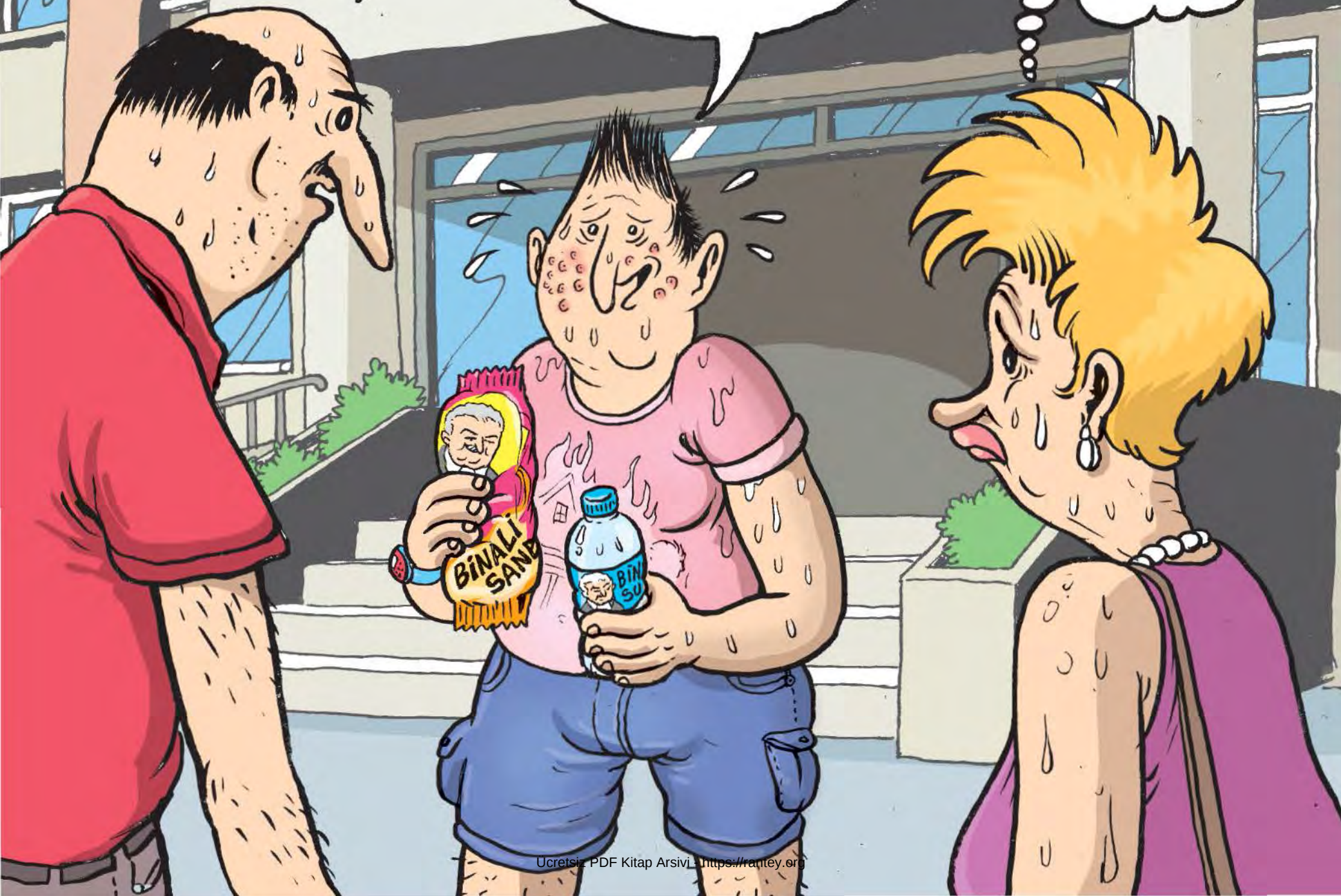
YUKUSUZ

YKS'ye giren öğrencilere
"Binali Yıldırım Seti" dağıtıldı. Dağıtılan sette
Yıldırım'ın fotoğrafı bulunan su ve sandviç yer alıyor

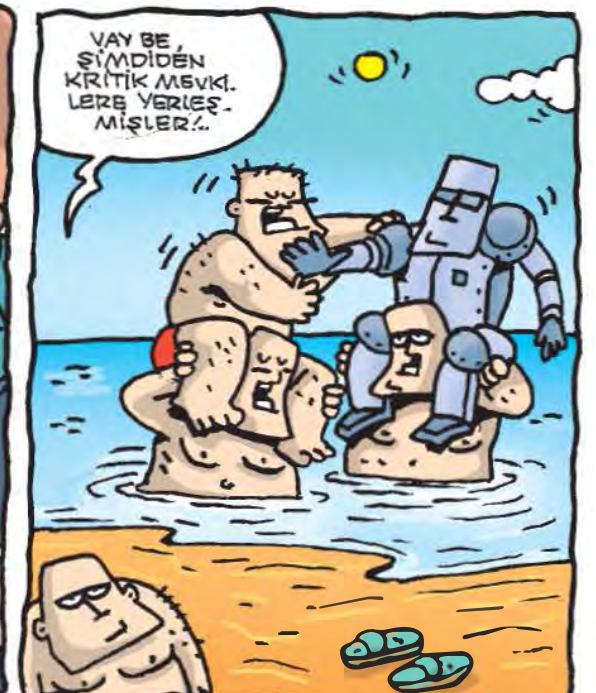
SINAVIN
NASIL
GEÇTİ?..

GÖNÜL
BELEDİYESİ
KAZANDI
!..

KÖTÜ
GEÇMİŞ ...

ÖZER AYDOĞAN

Medenileşelim mi?

@kaansezyum

Demek ki yaz geldi...

Yaz geldi valla. Hem de bahar gelmeden direkt şerefsizce yaz geldi. Paso evde oturduğum için yazın geldiğini balkona çıktığımda suratıma vuran yaz havasından anlıyorum haliyle. Sokaklar kalabalıklaştı, gençler apartman girişlerinde aysti ve sigara içip oturmaya başladı, Moda sokaklarında yine çiftler kavgaya başlamaya başladı.

Sabahtan beri evin yanındaki ceviz ağacını mesken edinmiş sığırcıklar ve serçeler ötmekten bitap düştü. Arkadaş nasıl bir eğlenceyse, cicirik de cicirik ötüyorlar paso. İlk 3 gün bu ötmeleri ben de destekledim ama ful + ful evde bayan bir insan olarak bir noktada kuşların bu muhabbeti bile beni germeye başladı...

Karşıda bi komşumuz var, evde sigara içilmiyor kesin, sigara içmek ve telefonla konuşmak için balkona çıkıyor. Bir de konuştuğunu anlasam... Rusça konuşuyor, kız azında Türkçe de biliyor ama herhalde akranlarıyla eşile dostuyla konuşuyor, hasret gideriyor, gıybet yapıyor, ya da benim hakkımda ileri geri konuşuyor. Hiçbir şeyi de anlamıyorum. Ona da ayar oluyorum. Cahilliğime yani.

Her yaz olduğu gibi memleketimize yine yeniden seçimler geliyor zaten, sokaktan 20 dakikada bir "Geçmişinizi yabttık, şimdi de geleceğinizi yabcaz" gibi sloganlar atan acayip araçlar geçiyor. Herkes kafayı yemiş. Evde bayıyorum, dışarı çıkıyorum. Altıyol'da partilerin seçim standları var, onlara bakıyorum. Lan olum hiçbir parti çalışanını düşünüp de bi koltuk koymaz mı? Acayip acayip şarkılar türküler çalıyor paso. Hele bazı çok fena hiphop parçalar var ki, yabmışlar gerçekten ama arkadan yabmışlar... İşte o noktada kuşlara kızmanın anlamsızlığını anlıyorum. Düşünsene partide çalışıyorsun, işin günde 9 saat ayakta durup seçim türküsü, seçim hiphopu dinlemek. Valla öyle bir şey yapsam, eve gittiğimde bileklerimi dikeylemesine keserim, insanın kafasından 9 saat boyunca çalan tek bir melodinin çıkması imkansızda yakın.

Yıllar önce bir arkadaşımın ev taşımasına yardım ediyordum. Neden olduğu belli değil, eşya versen kaldıramam, elim ayağım tutmaz ama arkadaşım Cem, "Ya gel yolda muhabbet olur" diye beni de çağırmış. Nakliye şirketi de yok o yıllarda. Bulduğumuz kamyonun ön koltuğunda ben şoför, Cem 3 kişi oturuyoruz. Trafik o zamanlarda da bok gibi. 2. köprüden karşıya geçeceğiz. Şoför abinin tek bir kaseti var, onu dinliyoruz. Kasette tek bir parça var. Baştan sona Candan Erçetin "Yalan" çalıyor. İlk 25-30 dakika hep aynı parçanın çaldığını fark edip kıkırdıyoruz ama trafik bir türlü açılmıyor. Kulaklarımızdan Candan Erçetin "Yaaaalağğğ" diyerek sızıp beynimize ilerliyor. 1.5 saatlik yolculuğun sonunda hayata daha farklı bakıyorduk. Neyse ki şoför

abi aynı zamanda hamallık da yapıyordu. Buzdolabını tek eliyle kavrayıp sırtına atıyor ve 5. kata çıkarıyor... Yıllar öncesinin teknolojisi sonuçta.

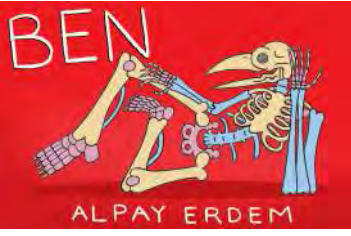
Yaz geldi, milletçe parklara, bahçelere kaçmaya çalışıyoruz. Çoğumuzun oturduğu yerde düzgün bir park bile yok, herkes aynı yerlere akın akın geliyor. Çocuk parkında bira içenler sağ olsun, kutuları kaydırakta bırakıp bırakıp gidiyorlar. Neden böyle oluyor, anlamıyoruz. Aslında bir sürü şeyi sadece çevresine tepki olarak yaptıklarını düşünüyoruz. "Ben mutlu değilim, sizin de ABV" diye düşünmüş olabileceklerini konuşup çevredeki boş kutuları topluyoruz. 5 metre yanında çöp kutusu var, bari çöpleri ona doğru fırlat be abi. O da yok. İltiği yere bırakmak zorunda o bira şişesini...

Kimse iken içki içmesine de lafım yok, zaten bira kutusu bir sembol. Ama en büyük sembol çekirdek kabuğu. Türkiye'de sokakta yerlerde çekirdek kabuğu olan noktalara bakın, anlayacaksınız. En sevilen noktalar paso çekirdek çöpi istilas altındadır. Belki de "Ya soxam böyle çevreye" diye düşünüyor.

O yüzden diyorum ki bir çekirdek çöpünü yere atmamakla başlayacak her şey, sonra kutu biralar, sonra aystiler...

Ha o da olmazsa seneye o birlikte oturduğumuz çimlerde boş bira şişeleri üzerine oturur, yine elimizde çekirdek, çöplerimizi sokağa tükürerek mal mal manzaraya bakarız, önümüzden gelene geçene laf ederiz. Biraz kibarlık lan!

Merhaba. Rusya'dan da yeni döndüm o oldu. Konuya da ne güzel girdim, o oldu. Resmen o oldu. O oldu da o oldu, o oldu da oldu. Öyle oldu yani. Geçen hafta yine Moskova'daydık takımcanak. Art-İst Sanatçılar Türkiye Milli Futbol Takımı olarak.

Her sene gidiyoruz. Bu sene de gittik. Her sene gitmeseydik zaten bu sene de gitmezdik belki. Her sene gittiğimiz için bu sene de gittik. Ben iki gün geriden gitmek durumunda kaldım. Malum, işler güçler. İstanbul Havalimanı'ndan ilk kez uçacaktım. Çok gergindim. Uçuşum gündüz on bir'deydi. Dört saat önceden orada olmalıydım. Çünkü bilmediğim bir yer, bolca vaktim olmalıydı ki herhangi bir sorun yaşarsam onu öyle telafi edebileyim diye düşünerek öyle yaptım yani. Bir yerde de temkin benden sorulur. Arabayla gittim. Öbür türlü hiç gidemezdim. Öbür türlü bir gün önceden gitmem gerekirdi. Temkin diyorum temkin. Sen temkin'i bildin mi. Orada bir otopark bulup önceden arayıp konum da istemiştin. Arabayı park ettim, havalimanına girdim. Valla büyük galiba ama ben anlamadım. Öyle çok devasa bir büyüklüğü yok sanki. Varsa da ben bilemedim. Zaten büyük olunca noluyor, ben de onu anlamıyorum. Güzel olsun işte, iş görsün. Bu arada ben yeni havalimanına karşı değilim. Oldu artık zaten. Bir de zaman gösteriyor ya bazı şeyleri. Sabiha Gökçen açıldığında öyle kaç sene atıl kalmış. Çok eleştirilmiş. Ama şimdi neredeyse elimiz ayağımız Sabiha Gökçen. Marmaray açıldığında çok dalga geçmiştin mesela. Şimdi ayı gibi kullanıyorum. O yüzden bazı şeyleri zamana bırakmak lazım. Ne bileyim, bilemedim de bir yandan yani. Öyle yani. Sadece şunu söylemeden de geçemeyeceğim, güler yüzlü buldum ben İstanbul Havalimanı'nı. Ask Me, Bana Sor'cu genç çalışanlar var. Süper bir uygulama bence. Neyse, ilk uçuşumuzu gerçekleştirdik işte öyle İstanbul Havalimanı'ndan Moskova'ya. Bu da böyle bir anı gibi biline. Ne. E. Me. Aslında ben yeni havalimanı çok büyükmüş diye işler zor hallolur diye düşünmüştüm ama öyle olmadı. İçeride bayağı bir öyle oturup uçağı bekledim, o oldu resmen. Neyse, vara vardı Moskova'ya. Ben special guest olduğum için beni otele götürülecek şoför tarafından kapıda karşılandım. Special Guest'tim çünkü Moskova Gorki Park'ta İstanbul'un Kuşları çizimlerinin sergisi de olacaktı bir yandan. Otele vardım. Odaya çantalarımı attım, takımla buluştum. Otelin toplantı salonlarından birinde maç önü toplantımız vardı. Kaptanımız Hasan Kabze. Bilenler bilir, kendisi muazzam bir futbolcuydu ve hala öyle. Papen Mustafa da orada tabii ki. Bazen düşünüyorum da, "bir insanın takım arkadaşları Hasan Kabze'yle Papen Mustafa olabilir mi ya" diyorum. Resmen nasıl oldu bilmiyorum ama oldu işte bir şekilde. Hayat işte. Maç toplantısı yapıldı ve sahaya gittik. Bu arada takıma yeni arkadaşlar da gelmiş. Ve bayağı ünlüleri. Televizyon izlemediğim için ben kim ünlü kim değil bilmiyorum ki. İlk maçımız Arjantin'le idi, 4-1 yenildik. Biz zaten genelde yeniliyoruz. Fakat varlık da gösteremedik. Biraz olsun varlık gösterebilib de yenilsek üzülmiyoruz da, öyle hiç oynayamayıp da yenilince insan gerçekten bunu pek kabullenemiyor. Bu arada bizim ünlülerin hayranları, otel önü olsun, saha kenarı olsun, asla yalnız bırakıyorlardı kendilerini. Bu hayran kitlesinin içinde ilginç insanlar da vardı. Biri mesela. Bir çeşit Türk ama İngilizce de biliyor. Harmanlamış kendince dilleri, "bir minüt" diyor mesela bazen. Bizim takımdan da pek acayip kişiler var tabii bu arada. Karşısındaki kişiyle yarım saat harlı harlı İngilizce konuşuyor, kullandığı tek İngilizce kelime "is". Sadece "is" i biliyor, aralara yapıyor, senden benden iyi anlaşıyor. İletişim dediğin de aura bir yerde. Haksız mıyım. Haklıyım bence. İngilizce konuşmakla ilgili de birkaç bir şey söyleyeyim madem. İngilizce'm bayağı gelişmiş, bunu gördüm. E seviyorum çünkü. Yalnız bazı insanlarla, nedenini tam olarak bilemiyorum, hiç anlaşıyor. Öyle ilginç bir durum ki bu, Türkçe konuşsak da anlaşıyor. Kapalıyım bazı insanlara karşı. Bazı insanlara karşı İngilizce konuşamıyorum, konuşmak istemiyorum. Pisler ya. Ertesi gün Belarus'la maçımız vardı, 3-2 yenildik, fakat bu defa en azından sağlam mücadele ettik. O yüzden çok üzülmedik yani. Bir sonraki maçta da Paraguay'a 4-1 yenildik o oldu yine. Takımca yine çok kötüydük. Buna Hasan Kabze ne yapsın, Papen ne yapsın. Sin. İn. Nın. Grubu sonuncu bitirdik. Kalan son iki maçımız, on ikincilik için olacaktı artık. On altı takımlı bir turnuvada. Önce Kore'yi sonra Kırgızistan'ı yendik, ve gerçekten de on ikinci olabildik. Sonradan iyi toparladık ama işte yaa, yaani. Bu arada Moskova'da çok "cool" bir kahveci var. Küçük dükkanı var, havalara havalar. Geçen sene, "beni hatırladın mı" diye sormuştum, "maybe" demişti. Bu sene yine sordum. "S. kerim senin belanı" der gibi baktı suratıma. Her sene bir önceki senesinden daha kötü oluyor. Maybe'ler who knows'lar fuck you'lar. Noluyoruz ya. İyi ki bir kahven güzel ve biz sana muhtacı diye. Hayret bir şey yani. Dün de döndüm işte. Takımdan yine birkaç gün önce. E yarın İzmir'de panel var. Bu arada sergim olmadı, ben yokken olursa olur artık. Moskova'da bir komedi kulübünde, arkadaşlarım ayarlamış, headliner olarak on dakika İngilizce stand-up da yaptım bu arada. Oldukça iyiydim, sağlam etki bıraktım. Olaylar böyle işte. Hoşça kal.

"HEY"

21 Haziran Cuma / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
22 Haziran Cumartesi / **BKM Mutfak Çarşı** / Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00
28 Haziran Cuma / **Ankara Route** / Saat: 21.00 / bilgi: 0532 355 23 92

CEM GÜVENTÜRK

'KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM'

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

BU SEFER MALZEMESİ SERT HATIRALARDAN OLUCAK...

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

ÇÜRÜK HER Bİ PARÇAYI DIŞARIDA BIRAKIYAM

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

...ÇÜNKÜ BİRİNİN İNŞASINA YARDIM EDİP ONU TAMAMLADIKTAN SONRA YÜRÜYÜP GİTMESİNDEN SIKILDIM...

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

...BU SEFER BENİ YENİDEN İNŞA ETME İŞİNİ ZAMANA BIRAKMIYAM...

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

...BÖYLELİKLE KENDİME DOĞRU GELEBİLİCEM...

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

DAHA ÇOK BAKIYAM DAHA NET GÖRÜCEM

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

BİRİ OLMAK VE BİR DAHA ASLA KİMSE İŞİN 'HİSKİMSE' OLMAMAK ADINA...

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

NE ARADIĞIM KONUSUNDA ISRARCI OLMUYCAM, BULDUKLARIMLA HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRAMIYCAM

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

ÖYLE ELVEDALARDA HEMEN YIKILMAYALAK ŞEKİLDE...

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

HEM DE OLAN BİTEN BU KADAR SAÇMALIĞA DAYANABİLECEK BİŞİMDE

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

...BELKİ YİNE GEÇMİŞİ DEĞİŞTİREMİYCEM AMA GEÇMİŞE GÜLÜMSEYEREK BAKABİLECEK ŞEKİLDE OLUCAM

KENDİMİ YENİDEN İNŞA EDİCEM

VE Bİ KEZ DAHA DÜŞER VEYA YİNE HER ŞEYİ BERBAT ETMİŞ OLURSAM, EN AZINDAN BUNU BEN YAPMIŞ OLUCAM

● Umur Bugay'ı tanıyorum. Ama hayatı boyunca yazdığı o kadar çok filmi, diziyi seyrettim ki şahsen tanıdığım birçok insandan çok daha iyi bildiğimi düşünüyorum kendisini. Her şeyden önce, özellikle 70'lerde yaptığı yüzeyde popüler, gündelik ama arka planda son derece sağlam bir sosyal gerçekçi analiz içeren filmlerinden

hareketle söyleyebilirim ki televizyonların en uzun soluklu dizilerinden Bizimkiler'i yazarken de arka planda hem bir analiz sunar hem de daha önceki çalışmalarına kıyasla biraz fazlaca bir eğitici tavrı sergiler.

● Örneğin yıllarca televizyonların son sahnelerini keserek oynattığı Köşeyi Dönen Adam filmi, elbette içi boş eşekle patronlarını ve müstakbel kayınpederini kandıran Kemal Sunal'ın değil; bir lümpen proleterin, süreç içerisinde hem talih oyunlarından gazete kuponlarına kadar zengin olma hayaliyle nasıl kandırıldığını hem de köşe dönmek istediği sistemin çürük olduğunu fark ederek sınıf bilincine kavuşmasının ve işçi sınıfı partisi saflarında yerini almasının hikâyesidir. Yıllarca "Bir Kemal Sunal filmi" diye televizyonlarda oynatılan ve son derece anlamsız olan eşeğin hacetini giderdiği sahnelerin üzerine "SON" yazılarak bitirilen yani televizyon kanallarının kelimenin tam anlamıyla içine ettiği film hâlbuki o sahneden sonra Kemal Sunal'ın, eşeğin bokunda debelenen ve kapitalist burjuvaziyi, din bezirganlarını, lümpen proleteriyi ve yozlaşmış orta sınıfı temsil eden oyuncuları görerek tiksinişi ve sokağa çıkmasıyla devam eder. Kemal Sunal'ın canlandırdığı Adem karakteri sokakta kendisini Türkiye İşçi Partililerin eyleminde bulur. Sulusepken bir komedi gibi başlayan film, 1 Mayıs marşıyla son bulur.

● Dolayısıyla aynı ismin, toplumun tüm renklerini içine almaya çalıştığı (daha önce Kapıcılar Kralı'nda da büyük başarıyla gerçekleştirdiği) Bizimkiler dizisinin de öyle kendi hâlinde bir dizi olduğunu düşünmek yanlış olur. Peki ne kadar etkili olmuştur? İşte bizim sorumuz da bu. Tek kanallı TRT döneminde yayına başlayan dizinin ilk sezonlarında ana karakterler tam bir "Beyaz Türk" ailesi olan Şükrü Bey'lerdi. Evde klasik müzik dinliyorlar, her ne kadar çocuklarını azarlasalar da serbestçe yetiştiriyor, evde birbiriyle dönemin Hürriyet gazetesinin sürmanşeti gibi sohbet ediyorlardı. Karı koca; ezberci eğitimden özelleştirmelere, ekonomik krizden, ödenekli tiyatroların sorunlarına satır aralarında mesaj vere vere konuşurlardı. Ama dizinin yan karakterlerinin neredeyse hepsi riyakâr, çıkarıcı, kaba, patavatsız, eğitimsiz, kibirlili birer karikatür gibiydi. Dizinin dünya televizyonlarında en fazla cinsel taciz yaşanan dizi olmasının müsebbibi ultra milliyetçi Davut Usta'nın çocuğu Halis, ufak tefek rüşvetlere tenezzül eden hâzimsiz ve karaktersiz yönetici Sabri Bey, köşeyi dönmek için sürekli yalakalık ve yaranmak için herkesin arkasından dedikodu yapan Cafer, Cafer'in tüm bir hayatı dolandırıcılıkla, hileli mal satmayla geçen kayınpederi, kayınpederinin kendisiyle parası için evlenmiş genç karısı ve onun dolandırıcı kardeşi, otlakçı ve işe yaramaz alkolik Cemil, kalabalık ağızyla bir dolandırıcı karikatürü olan Sedat, her özelliğiyle gerçek bir ayı olan Katil...

● Öyle sanıyorum ki, hemen hiç defosu olmayan Şükrü Bey'in ailesi Türkiye'ye bir rol model olarak gösterildi. Abisi gibi çok zengin ve fevri değildi, besbelli ki vergi beyannamesini eksiksiz dolduruyordu. Karısı Nazan apartmanın dedikodularına asla karışmıyor, tüm Türkiye'ye tatlı-sert çocuk yetiştirme metodunu benimsetmeye çalışıyordu adeta. Diziyi gözünden izlediğimiz küçük Ali son derece sıkıcı ama her anne babanın gıpta edeceği aklı başında, neticede üniversiteyi kazanan, okula ceket ve gömlekle giden, pırıl pırıl bir çocuktu. Kızları Bilge dizinin ilk yıllarında, abim kadar sevdiğim Yaman Okay ve Yavuzer Çetinkaya tarafından yüklenen marjinal geleneği sürdürüyor; ailesi de onaylamıyor gibi gözükse de destekleyerek bu tip sanat sepet işlerine merak salan çocukların desteklenmesi gerektiği mesajını veriyordu. Erkek arkadaşıyla gezebiliyor, evleniyor, boşanıyor ve sürekli kadının özgürlüğünden bahsediyordu.

● Diziyi 90'ların ikinci yarısından itibaren eklenen yeni karakterleri falan çok bilmiyorum, benim televizyondan daha eğlenceli şeyler keşfettiğim döneme denk geliyor ama bugün Türkiye'ye rol model olarak gösterilen aile bu işi başaramadı. Hatta o kadar yenildi ki, onlarla aynı işlevi görece bir doktor bile eklendi apartmana. Zira gündüz Şükrü Bey'in yokluğunda apartmandaki hayvanlara medeniyet öğretecek, doğum kontrolünden kadın ve çocuk sağlığına ders verecek bir figür gerekiyordu. Ama o da hiçbir sempati toplayamadı. Öğretmen İmam'a yenildi gibi çok derin sosyolojik saptamalar yapacak ve bu saptamalardan bir şey anlayacak kadar kafam çalışsa zaten herhâlde başka bir yerde olurum. Ama diyebilirim ki Halil Pazarlama'lar, Tak tak Sedat'lar, Katil'ler, Tahta Kafa'lar Şükrü Bey'leşemedi, ortada üç beş tane Şükrü Bey varsa onlar da Sabrileşti, Sedatlaştı, Caferleşti. Herkes belki kendini değil ama eşini dostunu Bizimkiler dizisinin hemen her biri ahlaki açıdan zayıf karakterleriyle özdeşleştirerek seyretti. Kimse dizinin asıl kahramanlarını izlemek istemedi, Şükrü Bey ve ailesi kimsenin umurunda olmadı, hemen herkes merakla Tak Tak Sedat'ı, Yengeç Hüseyin'i, Halil Pazarlama'yı, Müdürüm Afedersin'i bekledi. Öğretmeni bilmem ama hem Şükrü bey hem apartmana sonradan gelen doktor kadın Halil Pazarlama'ya yenildi gitti.

İLKER ALTUNGÖK

**"kendimi
durduracak
değilim"**
Firat Bu

Firat Budacı

**ATLAYA ATLAYA TATLI
HAYAT**

(Parfümden Tavuğa Bilinç Akışı)

Normalden erken kalkıp duş alınca işler tıkırında sanıyorum. “İyi başladın,” diyorum kendi kendime. Toplum içinde pek de beğeni kazanmayan parfümüme son bir şans daha veriyorum. Banyodaki dolapta öz bakım adına bir tek o var çünkü. Üç yıllık, rezerv mertebesine ulaşmış bir şişe. Kişisel bakımımın tek iksiri.

Cevremden aldığım olumsuz tepkiler yüzünden ömrü uzadıkça uyuyor. Her gün üç sıkımdan haftada iki sıkıma kadar düştüm. Beklentisi yüksek bir insan gibi tişörtlerim arasından en makul olanı seçiyorum. Herkesin makul bir tişörtü vardır. Bazı insanlar makul tişört sayısını aynı sezonda üçe hatta dörde kadar çıkabilirler. Makul tişört, makul bir kotla birleşirse kendinden hoşlanabilir insan. Yazık! Buzdolabını açıp pratik bazı hareketler sergilemek istiyorum. Bana kalırsa, dolabı açık kafaya bir şey dikmek çağdaş bir beslenme biçimi. Bunu ilk Rocky Balboa'dan görmüştüm. Buzdolabını açıp büyük, plastik bir bidondan uzun uzun portakal suyu içmiş, bardak kullanmadan işi bitirmiști.

Şefatli nektarını Anadolu'nun çeşitli kasabalarında küçük kahverengi şişelerden içtiğimiz o yıllarda, bu hareket batının ulaştığı muasırılığa hayran olmam için yeterliydi. Uzun uzun bakıyorum dolaba, "Acaba ne dikilebilir kafaya?" Dolap, güne iyi baslamam konusunda kayıtsız. Portakal suyu yok, başka bir meyvenin suyu yok, günlük kutu süt yok, domates suyu sadece THY'de var, naneli limonata kolay değil, zencefilli sodaya bazı Amerikan romanlarında rastlanıyor, dağ kızılcığı şurubu kulağa yerel geliyor ama aslında Ikea'da satılıyor. Peki ne var? Yarım şişe su var, iki aydır seviyesi hiç değişmeyen ice tea var ve son olarak Pepsi şişesinde nar ekşisi var. Bir tür medeniyet çatışması yaşanıyor dolaptakilerle aramda. Bakmaya devam ediyorum. Belki elma düşleyebilirim. Duşun ardından tertemiz bedenime yakışabilir elma. Hatta bembeyaz, minimalist bir mutfağım olsa elmayı yeşilinden dişlerdim. Çünkü reklamlarla göre en hijyenik en elit elma, yeşil elma. Böyle bir mutfağım olsa, sevdiğimle birlikte anastre fırında bütün (ve özgür) bir tavuk pişirebilirdik. Böylesine güzel bir mutfakta tavuk hafif kalır, diye

düşünmeyin. Çünkü biz, özgür tavuğun ayaklarını fırın ısıyla bağlar, derisinin altına dere otlu tereyağı sokuşturur; götüne portakal koyar, iç ısıyı kontrol için portakalın bir yanından derece, öbür yanından tat versin diye biberiye sokar, öyle verirdik fırına. Tavuk kızarkın kapı çalar, neşeli kahkahalar doldurdu salonumuzu. Salondaki masamız, mutfaktaki steril masamızın aksine yaşayan bir varlık gibi karşılardı bizleri. Ferzan Özpetek Ölçü Sistemi'ne uygun boyutlardaki, aşırı çatlak (adeta yaşayan) ahşap masamızın tam ortasına koyardık tavuğumuzu. Portakalı görünce kahkahayı basardı bizden daha gurme bir arkadaşımız. "Portakal zorlama olmuş, biraz eski ya da fazla Jamie Oliver seyretmişsiniz," derdi. Tavuğun götündeki portakal eski bir komedi unsuru olarak bizi neşelendirirdi. Beraberce gülerken ben içimden, "S.ktır lan! Öğrenciyken Migros'tan tavuk ciğer alan adama bak, başımıza gurme kesildi şerefsiz," diye düşünürdüm. Şaraplarımızı yudumlardık. Bir ara, "Bu ara chianti'ye taktım," derdi sevdiğim kadın. Takacak derecede arzuladığı şeyin ismini hayatımda ilk defa duyduğumdan sevgilimden şüphelenmeye başladım. "Yalnız 'kianti' okunur," diyerek 'chianti' diyen sevgiliime müdahale ederdi gurme arkadaşım. İçice işkillenirdim durumdan. Tavuktan İtalyanca telaffuza nasıl geldiğimize hayret ederdim. Dışım neşeli, içim ikirciklikten genelde terlerim; böylelikle terim sabah sıktığım parfüme karşı, içinden çıkılmaz bir koku salardım etrafa. "Yine mi o parfümü sıkıttın, atıcım o şişeyi artık!" derdi sevgilim. Gurme arkadaşım, "Evet ya, nerden buldun sen bunu, ıslak odun kokusu gibi," diyerek sevgiliime destek verirdi. Gülerlerdi, "Islak odun kokusu"na çok gülerlerdi. Ben de gülerdim. Gurme arkadaşımın gömleğine bakardım. Ne kadar net ve ferah bir gömlek, diye düşünürdüm.

Nice kadal nec ve ıer an ır gırmek, ııye dışırdım. Çaktırmadan bıraz yaklaş kollarımd. Eminim miř gıbi kokuyor olurdu. şarap ıçmek insanı zamanla öz bakıma gıtürüyor olabilir mi gerçekten? diye dışınırdım. “Bıra, öz bakım eksikliğine en elverişli ıķı gıbi duruyor. Rakı, ‘duř alma’ eyleminden çok ‘yıkanna’ eylemini anımsatıyor. Öyleyse şarap sabah duşlarına en uygun ıķı olmalı...” sonucuna varırken bir yandan şarabımı yudumlamaya devam ederdim. Gırme arkadaşım ve sevgilim karşılıklı kakhahalara devam ederlerdi. Lan yoksa flört ediyor olmasın bunlar, diye dışınırdım. Sevgilim, bir řıše daha şarap açmak için mutfağa giderken, Gırme de “sana yardım edeyim” repliğıle peşinden giderdi. Islak ve suskun bir odun gıbi kalırdım masada. Mutfaktan gelen kakhahalar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

bir anda kesilirdi. Bir kadınla bir erkekten kahkahalarını aniden kesen tek eylem öpüşmeden başka ne olabilir, diye düşünürdüm. Bir süre öylece durur, sonra aniden şarabı kafama dikerdim. Götüne derece sokulmuş bir tavuk gibi kızarırdım. Şarap koyar içmeye devam ederdim. Derimin altındaki tereyağı alınımdan akardı. İç isımı kontrol için dereceyi tavuğun götünden alır ağzıma sokardım. Derece ağzımda şarabımı yudumlamaya devam ederdim. Sabah duş alacakmışım gibi bir tat yayılırdı damağıma. Sabah bir de bakmışım duştayım gerçekten. Şarabın haklılığını görünce ıslak odun suyundan elde edilmiş parfümümü çöpe atardım. Son notaları portakal çiçeğine varan başka bir parfüme yelken açardım. Her sıkıştımda portakallı tavuk gelirdi aklıma, şen kahkahalar ve arzulu öpüşmeler. Tavuğa karşı yaptığımız o korkuc hatayı hatırlarken, bir yandan da sevgilimin bu yeni kokuyu beğenmesine sevinirdim. Kafam çok karışırdı. Eminim bu koku toplum tarafından da sevilirdi. Günün birinde metroda yanımda duran bir kadının kokumu içine çektiğini fark ederdim. Bu kadın çok güzel olurdu; yüzü biraz Jessica Alba'ya benzerdi, ama bir yandan da Kelly Brook'u andırırdı. İlerleyen günlerde de karşılaştık bu kadınla. Tesadüf işte, aynı durakta iniyor olurduk. Metro çıkışına yürürken birbirimizi kollardık. Allahım, en sonunda tanıştık. Beraber yürümeye başladık. Ve bir gün kahve içmek için bir yerlere otururduk. Keşke sabah değil akşam olsaydı da bira içseydik, diye düşünürdüm. Hemen ardından, biranın öz bakımı azalttığını hatırlar, eski halime kızardım. Sevgilim olsa da bu kadının çekimine kapılmaktan kendimi alamazdım. Portakallı parfümü sıkmayı abartırdım. Duş almadan parfüm sıkılmayacağını iyice farkına varırdım. Her sabah duş almakta istikrar sağladım. Portakallıyı kısa sürede bitirir ikinci şişeyi alırdım. Duş ve portakallı sabahlarımla vazgeçilmez ikilisi olurdu. Bir sabah yine duştan neşeyle çıktığımda, "Sende bir haller var," derdi sevgilim. Şaşkın şaşkın, "Ne hali?" diye soracağıma, işlediği günahın farkında olanların aceleciliğiyle, "Ne alakası var, duş alsak bir türlü almasak bir türlü," diye cevap verirdim. İşler karışmaya başlardı. İçinde bulunduğum durumun karmaşık bir hal alacağı hisseder, vicdan azabı çekmeye başlardım. Sevgilim gelip "Napıyosun sen burda?" derdi. O vakit buzdolabının uzun süre açık kalan kapak yüzünden öttüğünü duyardım. Sevgiliye, "Dalmışım," der, sevimliye yatarım. "Buzdolabına mı daldın?" derse, "portakal suyu alalım," der konuyu kapardım.

ADAYLARI YAKINDAN TANIYALIM

Ekrem İmamoğlu: son çeyrek yüzyılda 18 gün de olsa, İstanbul'ı yöneten tek CHP'li siyaset insanı.

Kökeni, Helvatika Türküleri'ne dayanır. İlk sülale adı Şamanoğulları idi. Kavmimiz İslam'a geçince İmamoğlu adını aldılar.

Küçük Ekrem, Trabzon'da dünyaya geldi. Küçük bir bebek olarak doğdu. Doğan doğmaz hemşireye iki elle altı ok işareti yaptığı rivayet edilmiştir.

Küçük Ekrem, sekiz aylıkken de ortadan kayboldu. Doğduktan sonra sekiz aylıkken. Daha sonra emekliyerek Ordu'ya gittiği ve valiliğin merdivenine

kaka yaptığı tespit edildi.

Küçük Ekrem, 12 yaşında şiir yarışmasına katıldı ve mansiyon ödülü olarak Vakıfkebir Ekmeği kazandı. Şiiri şöyle bitiriyordu:

"Tam öpüyorum prensesi,
Uyandırdı tren sesi..."

Genç Ekrem, İngilizce İşletme Bölümü'nün İngiliz İngilizcesiyle Küçük Ortağı Ezmek birimini ikincilikle bitirdi. Birinci ise müzisyen Manuş Baba idi.

İmamoğlu'nun siyasi hayatı, Moğollar'dan "Bir Şey Yapmalı" şarkısını 22 kez üstüste dinlediği gün değişti ve aynı gün CHP'nin halkçılık ilkesine kaydını yaptırdı.

Halı saha maçı için gittiği Beylikdüzü'nü çok sevdi ve belediyeçiliğe aynı akşam gönül verdi ve kendini başkan ilan etti. Sosyal gösteren gözlük camları kullanıyor...

Binali Yıldırım: N'aparsa yapsın, tarihe "Türkiye Cumhuriyeti'nin Son Başbakanı" olarak geçecek olan Türk siyaset ve inşaat adamı.

Sayı Boyu'na bağlı çorapteki Obası'nın Mühendisogulları Beyliği'ndedir.

Küçük Binali, Erzincan'da doğduğunda adı Ali'ydi. Dönemin "Her mahallede bir milyoner" sloganından aşırı etkilenen babası, Küçük Ali'nin adını Binali olarak değiştirdi.

İTÜ'de okurken önce Müslüman Kardeşler'e, sonra oradan ayrılan Deist Biraderler'e, daha sonra ise Milli Görüş-Yerli AVM çizgisine sempati besledi.

Ankara'ya ilk olarak, kendi açtığı

şahsi tüpgeçitle ayak basan Yıldırım, ANAP İl Teşkilatı'nda gökdelen maketi olarak siyasete atıldı...

Doktor Haydar Baş'a hastası geldiği için kırk dakika vekalet etmesinin ardından Ak Parti'ye geçti ve ilk kabinede iri hurma desenli şort mayosunu değiştirdi.

Daha sonra Ulaştırma Bakanı oldu ve ilk kez onun zamanında tren hızlandırıldı velakin ray yapmak unutuldu.

Daha da sonra Meclis Başkanı olan Binali Bildircin, asla ikinci adam olarak anılmadı çünkü ilk

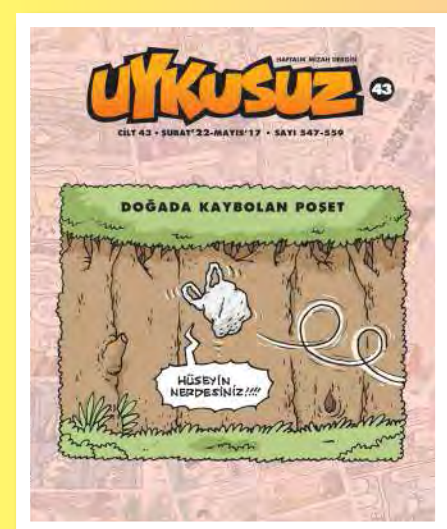
on kişi hep aynı adam idi.

Evlü ve torunlu olan Yıldırım, görüldüğü klip itibarıyla, bu alanda Soner Arıcı'nın en ciddi rakibi.

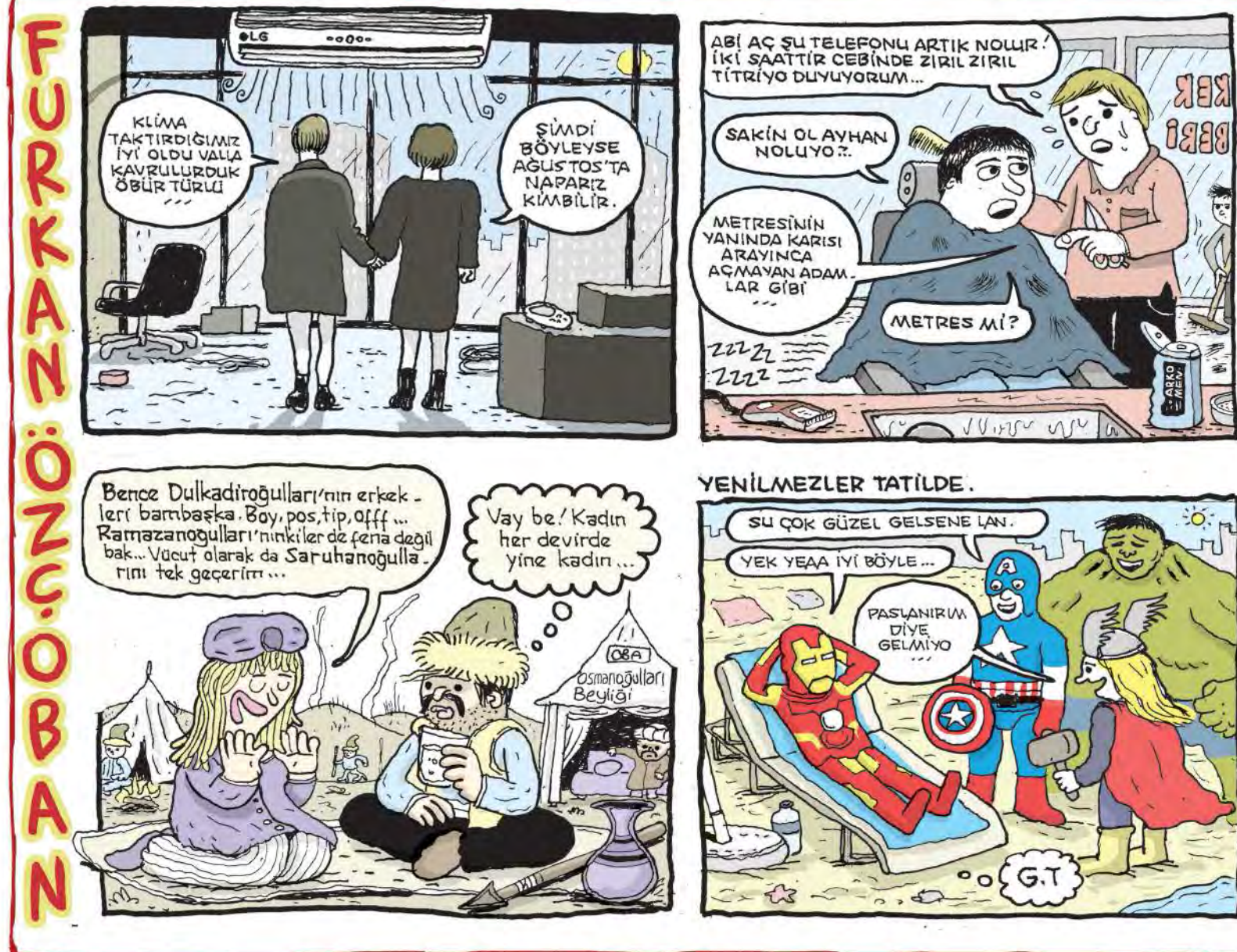
Mustafa Satıcı

**Birbirinden güzel
yepyeni uykusuz
ürünleri**
**MARKETLERDE
GAZETE
BAYİLERİNDE
KİTAPÇILARDA
TÜM TÜRKİYE'DE!**

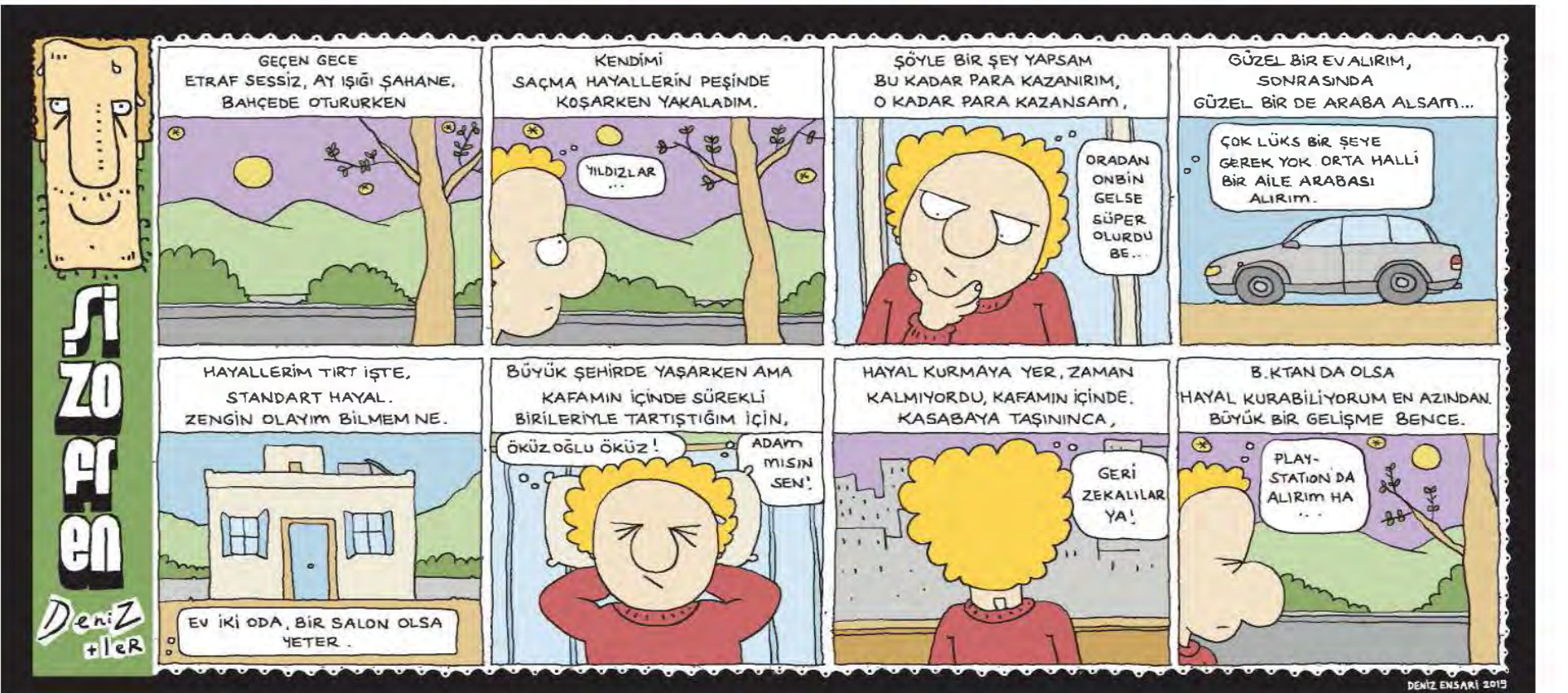

Uykusuz dükkan www.uykusuzdukkkan.com.tr

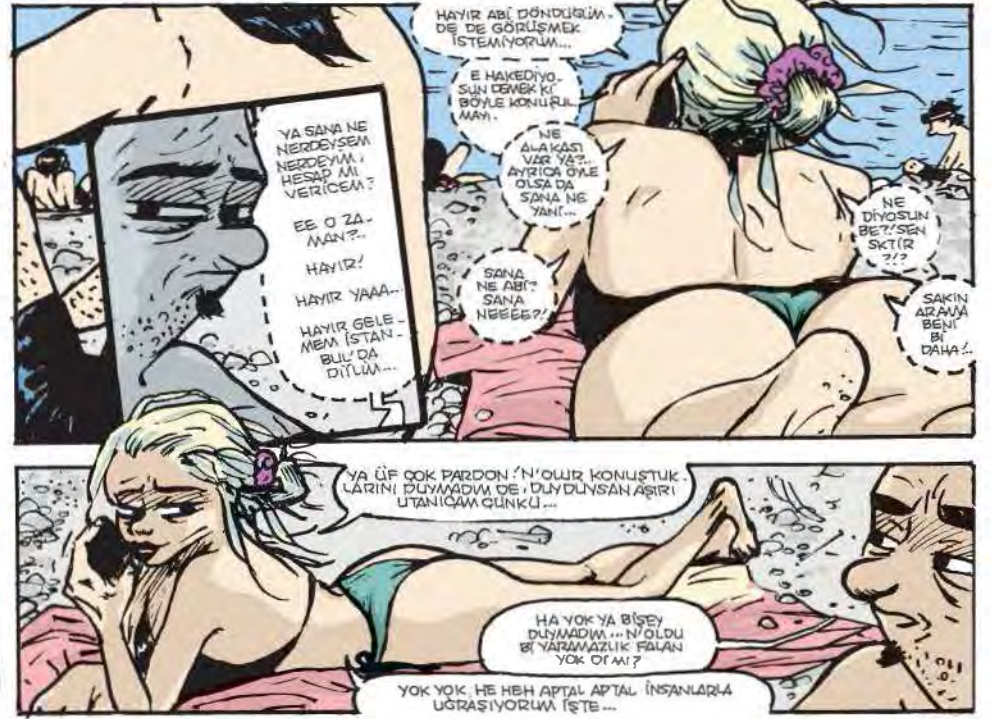

YİĞİT ÖZGÜR

Çarpışma İpek & Burak

yazan gizer oky

Devam edecek...

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bir dost buldum ama tez akşam oldu"

Kul Himmet

Gömleğini ardında bırakıp gitmesine benzer bir biçimde bir yılanın, eski halinin içinden silkinip/sıyrılıp çıkıveren arkadaşım. Kendisine zerre benzemeyen yeni bir adam; Ardında bıraktığı "Gömlek" in içinden; Çok zayıf bir adam; Çıkan o. Bir deri bir kemik. Bambaşka biri. Sıksa desen olur. Yeni hali. Kimse tanıımıyormuş artık, yolda falan karşılaşıncı. Tanıyıyormuş. Eski arkadaşları. Çok ama çok şişman biriyken. Ani karar. Birini öldürüp onun nüfus kâğıdıyla yaşamaya başlayan biri gibi. Eski halinin bütün resimlerini de ordan burdan teker teker

toplayıp yakmış. (o niye? yırtıp atarsa biri bulup mu yapıştırır çöpten?) Arkadaşım. (katil delilleri tam bir soğukkanlılıkla, titizlikle yok ediyor) Hepsini. İrili ufaklı. Vesikalıklar bilmem neler... (Eski yıllarda geçiyor bu olay--dijital öncesi dönemler; resimler henüz kartlara basılı--) Akrabalarını, arkadaşlarını dolaşmış. Bir bir. Ağzılarından girmiş burunlarından çıkmış; Ricalar, minnetler, dil dökmeler... Toplu resimlerden de kesip çıkartmış o zavallı(maktul) "şişman genç" i. (Troçki'yi toplu çekilmiş eski resimlerden kazımışlardı Stalin döneminde--aynı, bildik o ünlü resim, herkes var sıra sıra dizilmişler, ama eskiden Troçki'nin bulunduğu o yer; o boş bir tek, arkadaki duvar görünüyör tam orada--) Elbiselerini de anlaşılmaz bir hınçla yok etmiş o talihsizin bizim arkadaş. (devasa, çok çok bol elbiseler--ver bir fakir şişmana yazık--) Parça pinçik. Başka ülkelere dahi gitmesi gerekmiş bu sebeple. (resim toplama işi) Tam bir katliam. Üniversiteyi okuduğu Kanada'ya... Almanya'ya falan filan. Mısır'da geçiyor olay; Kahire'de; bir Mısırlı bu arkadaşım. (Antonioni'nin "The Passenger" /Yolcu/ 1975/adlı o müthiş filmde Jack Nicholson, kimliğini, Kuzey Afrika'da, bir otel odasında ölü olarak bulduğu birinin kimliğiyle değiştirip bir başkası olarak yeni bir hayata başlar--görmeyişeniz olağanüstüdür--) Karakteri de tamamen değişmiş arkadaşımın. (hem kendisi hem arkadaşları diyor öyle) İçine kapanık, dalgın, ağır biriyken çok dışa dönük şakacı/alaycı neredeyse hiperaktif biri olup çıkmış. Yazık. Ben hep o bütün resimleri, türlü türlü battal beden elbiseleriyle birlikte imha edilen o içine kapanık, utangaç, sessiz, çekingen, duygusal şişman genç'e üzülüyümdür. Nasıl kıydınız? Kimdi o? (Leydi Makbet gibi gece gün ellerini yıkasa yıkasa dursa yeridir) Reenkarnasyon 'la ilgili şeyler düşünürken aklıma geldi bu olay dün. O düşünce de şuradan: Bir kafede, Romanya'da bir şatoda nalbantmış bu; eski hayatında... onu anlatıyordu bir adam, yan

Kul Himmet 16.yy

Benimse dünya gözüyle görüp görebildiğim, yani(o da sadece ikinci kısmına) şahit olduğum tek vak'a bu. En yakın vaka yani. Reenkarnasyon'a . İki ayrı hayat yaşadı, yaşıyor. Arkadaşım. Bir başka bedende yeniden başladı basbaya. (Gerçi aynı ruhla mı ? orası meçhul) Ben zayıfken tanıdım. (alttan alttan sızan--"pentimento"-- bir zamanlar olmuş bitmiş bir şişmanlığın kayıp izlerini mi sezdim, naaptım? Bilemiyorum.--Genellikle şişmanlardandır hep arkadaşlarım, yazmıştım--) Reenkarnasyon'u hafife alıyormuş gibi bir izlenim bırakmak da istemem burada. Çünkü doğru değil. Hafife almıyorum. Bir milyarı aşkın insan inanıyor--hem en sevdiklerimden, saydıklarımın; Hintliler çoğu-- Bütün dinlerin çeşitli yorumlayıcıları arasında inananları var. Hep olmuş. Eski Yunanda da inanılıyordu. Halen de inanılıyor. Sadece din alanında; mistikler arasında falan da değil; Seküler, bilimsel çevrelerde de

araştırmacıların ilgisini çekiyor, çekmiş bir mevzu. En ünlüleri: Virginia Üniversitesinden Psikoloji Profesörü Ian Stevenson kırk yıl boyunca dünyanın her yanında 3000 kadar vakayı inceledi. (Ölmüş birinin anılarını taşıdığını iddia eden küçük çocuklarla görüştü--Türkiye' ye de geldi--) Bilgim sınırlı... Çapım... (iç açılarımın toplamı...) Şöyledir böyledir diye kestirip atabilecek bir halde değilim. Etim ne budum ne. Büyük şairimiz Yahya Kemal; "Cihana bir daha gelmek hayal edilse bile, /Avunmak istemeyiz öyle bir teselliyle." Demişti. (Bülent Ersoy'un sesinden çınlıyor

kafamda mısıralar)

"Teselli"mi?. "Avunmak" mı? Ne? En sevdiğim şeyler. Her eve lazım. Amman medet! Hemen berhava etmeyelim mirasyedi gibi. Ben yazıyı çok sevdiğim, büyük psikolog Jung'dan bir alıntıyla bitireyim de; camlar buğulansın; mesele ortada kalır gibi olsun; muallakta... Şöyle demişti üstad: "Bir insanın bazı açılardan açıklanamayan bir dünyada yaşadığını, olan her şeyin açıklanamayacağını bilmesi gerekir" Ahh, ah... Sanki en iyi bildiğimiz şey...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Lev Troçki 1879-1940

Yahya Kemal Beyatlı 1884-1958

BEN ÇOCUKKEN
DONATELLOYDUM HA!..

Dr. Güneş Bey ve Mr Hyde.

• Beykoz'da Zombi İstilas

Çemberimde gül oya
gülmedim doya doya...

• Pide ve cenaze

Balkon tarafından "tavşan var" diye bir ses gelince yerimden kalktım, hemen balkon tarafına gittim. Eğer size de son zamanlarda evin içinde nereden bir ses gelse oraya giden bir insana dönüşüyormuşum gibi geliyorsa, doğru. Öyle bir insan oldum. Karanlıklar içinde apartman

boşluğuna birisinin girmesini bekleyen fotoselli ışıklar gibi oldum. Birisi girse de yansam, birisi çıksa da sönsem. Birileri apartman boşluğunda sohbete tutulsa, sohbetin heyecanı ile hareket etmeyi unutsalar da ışıkları üzerilerine kapasam. Belki birbirlerine komşu, belki de aynı ev partisine gelmiş iki insan yarı flört, yarı tanışma, pastanın kreması gibi hoş bir anı yaşıyorlardı da apartman boşluğundaki fotoselli ışığın "göklerden gelen bir karar vardır" dercesine üzerilerine örttüğü karanlık, ışık düğmesi aranırken iki elin birbirine değmesine vesile olur? Oysa keriz misin, hayatında hiç mi fotoselli ışık görmedin? İnsan hayatında böyle dönemler oluyor. Fotoselli ışık gibi yaşadığı, böyle bir yaşamdan yüksünmediği dönemler oluyor. Biri içeri girerse "a sen mi geldin" derim, biri bir şey söylerse ben de bir şey söylerim, biri bir şey söylemezse ben de dururum diye düşünüyor

Onu düşünüyoruz.

insanın beyninde üzerindeki takım eşofmanı sabah akşam çıkartmayan bir ses. Dışarıdan güzel kotunu gömleğini giymiş gibi gözükken birinin iç sesi takım eşofman giyiyor olabilir. Bilemezsiniz, asla bilemeyecek olmanın getirdiği kabullenişle, bilinmeyecekler listesine yeni bir madde ekleyerek yaşamaya devam edersiniz. Bilinmeyecekler sıralı tam liste:

* Doğal ürünler
dükkanından aldığım
parafensiz, kokusuz
koltukaltı deodorantı gerçekten işe yarıyor mu,
yoksa ter kokuma kekik kokusu mu karıştırıyor?

* Ben tül perde arkasından komşumun evini
göremiyorum ama komşum benim tül perdemin arkasından benim evimi görebiliyor mu?
* Şu an kimler nerede ve kimlere "Sex and the city dizisinin türk uyarlamasını yapacağız, başrol olarak Burak Özçivit düşünüyoruz" diye proje anlatıyor?

İçeriden ses geliyor, içeriye gidiyorum; balkondan ses geliyor, balkona gidiyorum. Bir süre böyle olacak demek ki. Daha önce de olmuştu, iki yıl kadar öyle yaşadım, hiçbir zararını da görmedim. On kilo

aldım, saçlarım seyrelti ama rahmetli babamın ve rahmetli dedemin profillerini incelediğimde zaten öyle olması gerekiyordu, dışarıdan sağlıklı görünerek doğaya karşı geliyordum. Doğa beni usta bir heykeltıraş gibi yonttu, mahir elleriyle beni şekillendirdi, sevgi ve özenle olmam gereken Çağlar haline getirdi. Unutmayın, doğada olması gerektiği gibi gözükmeden hayvanlar ya avcılara yem olur; ya da eve alınır, beslenir, gururu kırılır.

Balkon tarafından "tavşan var" diye ses duyunca balkon tarafına gittim. Evde tavşan olduğunu bir anlığına unutarak, tavşan nasıl bir şeymiş gibi merak ederek balkona gittim. Bir yandan da evcil tavşan keriz olur, sokakta en fazla bir gün yaşayabilir, eğer sokakta tavşan varsa onun üzerine havlu ya da çarşaf atarak onu yakalarım, sahibini bulana kadar evde bakarım diye kafamda inanılmaz şeyler yaşayarak gittim. Balkona çıktığımda karşı komşunun çocuğuyla benim tavşanımı çok dikkatli bir şekilde birbirlerine bakarken yakaladım. Çocuk "abi tavşan senin mi?" diye sordu, "o kendinin tavşanı, unutma her canlı bir adadır ve adalar da ülkelere ait gibi gözükürler ama tarih içinde adalar üzerinde çok sıkıntı olmuştur, yani biraz araştırırsan çok ilginç olaylar olmuş" gibi havalı bir cevap vereyim mi diye diye düşündüm ama hemen ardından gerek olmadığı sonucuna vardım.

Kitabım çıktı, alırsanız süper olur.

Osman

Gökhan Çay

Yusuf MURAT

Haftalık Mizah Dergisi | 19 Haziran 2019 | Sayı: 616

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

TİPKİ KENDİSİ GİBİ HİPERMARKETTE VALİDESİNE MİHMARDARLIK YAPARKENE KARŞILAŞTIĞI ESKİ DOST TUNCER'LE BOSTANCI SAHİLDE YÜRÜYÜŞ YAPMAĞA SÖZLEŞMİŞTİR ORTAM

